

да предсѣдательствува вездѣ на нашите общини, съдѣйствува и дѣйствува съ еднаж Системжъ отъ преди много вѣкове измысленнжъ, за да държи по какъвто начинъ бы могль всички подъ властѣжъ му находящиися Христіане въсточнои църквы, въ тлжстейше суевѣріе, глубочайше невѣжество, въ гнусно варварство и бѣдствіе. Сумнително е ако ся нахождатъ такива примѣри по земѣжъ у другите клерове, и ако бы нѣкой до толко злоупотребилъ божіѣжъ заповѣдъ, колкото той афоресанъ фанаріотски клеръ. Тыя всички като неможѣ нашій народъ да търпи вѣке, започна да дири срѣдства еднажъ за всегда за отлученіето си съвършенно отъ фанаріотскійтъ клеръ. И всичкото му до сега движеніе не бѣ друга причина, освѣнь мръсното, съблазнителното и разорителното поведеніе и система того клера. Така прочее на 1830 жителите на 37 области отъ Тракіѣжъ и Българіѣжъ принудиха ся съ голѣмо затрудненіе да си напустѣжтъ милото отечество и да ся преселѣжтъ въ ближните си благоволителны държавы, когато, стана тогава онова голѣмо преселеніе въ Влашко, Молдовско и въ Росіѣжъ, на които принадлежаваме всички долоподписанныи на 1846 съчинися жалба въ Букурещъ която ся подаде въ Русчукъ на Султанъ Абдуль Меджида относительно за мръсните поведенія на фанаріотскійтъ клеръ; и на 1849 пакъ ся подаде друга жалба на В. Портъ чрезъ Александра Теодоровича Врачанина, спорядъ нашето отъ тукъ наставленіе, за които жалбы ся издадоха тры заповѣды отъ В. Портъ камъ тогавашныйтъ Патріархъ за да удовлетвори народатъ ни съ всичко това нашій народъ не ся удостои нито съ наймалкото удовлетвореніе; напротивъ же, пригоненіето започна по неудобовразумително, и случкыте които станаха въ Пловдивъ, въ Одренъ, въ Силистржъ, Пазаржикъ, Варнжъ, Търново и дру-